

STOVKY JISKŘÍCÍCH PROPOJENÍ

„Pacient s číslem 347 nechť se dostaví na nástupiště,“ zapraskalo v reproduktorech.

Vzrostlý jilm uprostřed haly se otřepal a zasypal spěchající skupinu doktorů růžovými a žlutými květy. Prošla jsem pod erbem Magické psychiatrické asociace přímo ke zlatým vlakovým soupravám.

Nad hlavami hemžící se masy se křížily stovky jiskřících drátů. Mohutné lokomotivy vypouštěly voňavou, fialovou páru. Několik kaldeřanů kolem mě proběhlo s nesnesitelným pískotem. Následoval je konvoj zřízenců ohánějící se sítěmi. Vermutská bestie právě nasedala do vagónu se zvýšenou ostrahou, v každém chapadle jeden drahý, kožený kufr.

Zastavila jsem se. Naleštěný kov zrcadlil mou spokojenou tvář.

Tohle všechno jsem vybudovala. Já.

NEJLEPŠÍ Z MOŽNÝCH SVĚTŮ

Prochladlými hlavičkami jsme se tiskly k sobě.

„Bohyně zápalná, jež bdíš nad námi,“ opakovala Nalomená, „ochraňuj nás, ať nenavlneme.“

Rozhlíželi jsme se po sobě. Dvanáct posledních. Je tohle konec?

Před pěti lety čtyřicet idealistických sirek opustilo továrnu v jedné krabici. Od té doby trvalo to, co Nalomená nazývala nejlepší z možných světů a já pozemská muka.

Pak přišel první únos. A davová hysterie. Nakonec prohlásily hromadná zmizení za naoheňvzetí a žádoucí cíl každé z nás.

Teď to bylo všechno jedno. Voda námi pomalu prosakovala. Ráj se vzdaloval. Zavřela jsem oči a nechala vše odplynout.

„Jsme venku,“ ozvalo se náhle. „Plavejte!“

TAPETA

Odplivnul jsem si a zachmuřeně jsem hleděl na poničený dům.

Pomalů se nořil do počínající tmy, z vylámaných oken se linulo vlhko a zčernalá omítka odhalovala cihly. Zašlápl jsem cigaretu a místem, kde stávala branka, jsem vešel do zahrady.

Čekal jsem, že mě okamžitě zasáhne nálož pocitů – po tom všem; ale necítil jsem nic, jen první dešťové kapky dopadající na mou tvář. Vysoké, zkroucené dveře povolily hned – dům mě zval dovnitř, nevzdoroval.

Procházel jsem jím, místnost po místnosti, ale vypadalo to, že tu z minulosti nezůstalo nic. Zapálil jsem si a vtom jsem koutkem oka zahlédl ten povědomý vzor - tmavě modré proužky na bledě žluté tapetě, nebo na tom, co z ní zbylo.

Jak jsem tam stál, uprostřed Terezina pokojíčku, ruce se mi začaly třást. Naprosto jasně se mi vybavil okamžik, kdy jsem tu přesně takhle nervózně přešlapoval naposledy.

Těsně před tím, než jsem ten zatracený barák podpálil.

OČIŠTĚNÍ

Bájná fontána očištění byla skutečná, neboť se před námi skvěla v celé své ladanosti, výšce a monumentálnosti.

„Jsme tu, dostali jsme se sem, zvládli jsme to,“ vydechla jsem šťastně a podívala se na tebe.

Ale tvůj pohled byl upřen na třpytivou vodní hladinu, kterou pronikal dál do hlubin životodárného jezera.

„Skutečně to uděláme? Zajdeme tak daleko? Cesta zpátky už nepovede,“ hlesl jsi a tvá slova na mě dopadla těžce, víc než celá ta náročná anabáze, která nás sem dovedla.

„Ano, uděláme, voda nás očistí a sejme naše hříchy, tak jak jsme to plánovali, nic jiného nám nezbyvá,“ odpověděla jsem tiše a pokročila vpřed.

Tvé oči mě nevnímaly, tvá mysl plula někde, kam jsem neměla přístup, a to mě děsilo, ale zároveň mě ta zlatavá voda vonící rozkoší už dávno měla v hrsti.

Chytla jsem tě za ruku a pomalu jsme vkročili do jezera, vstříc vysokému monolitu zářícímu uprostřed, a s každým dalším krokem nám hladina sahala výše, až nám zůstaly na suchu jen naše utýrané hlavy.

Průzračnou tekutinou jsme hleděli až na dno, odkud nám pohled vraceli ONI – v řetězech a s těma nejzoufalejšíma očima, které na mě kdy ulpěly.

„Naše hříchy,“ zašeptal jsi a po tvářích ti tekly slzy, „budou za chvíli jejich.“

„A my už trpět nebudeme,“ dodala jsem a oba jsem nás potopila pod hladinu.

Z PARDUBIC DO OLOMOUCE (A ZPÁTKY UŽ NE)

Vlak se s táhlým zaskřípěním zastavil a ti, co ještě konsternovaně nezírali skrz zapatlaná okénka na pravé straně vozu, se k nim začali sápat.

Někdo otevřel dveře ven a přeplněná ulička se začala rychle vyprazdňovat, ale já s Markem, ruku v ruce, jsme zůstali stát v kupé a dál otupeně sledovali ten neustále se rozšiřující oblak dýmu, nezadržitelně se přibližující k nám.

Umřeme, blesklo mi hlavou přesně ve chvíli, kdy do vlaku narazila tlaková vlna a oba mé ušní bubínky naráz explodovaly.

KRÁLOVSKÉ POCHYBY

Královna tvrdila, že neexistuje žádná souvislost mezi ohavnými zločiny poslední doby a návratem jejího nejmladšího syna.

Jenže s přibývajícými přepadeními, vraždami a znásilněními se začalo říkat leccos. Že přijal za svého učitele temného mága z Lesa sirén. Že se stal štamgastem u Černého štíra. Že kdo se mu znelíbí, v lepším případě dostane vypít otrávené kafe, v horším bude rozsápán na kusy i s celou rodinou.

„Mají jedovaté jazyky, matko, nic víc,“ utěšoval královnu mladý princ s úsměvem.

Ale panovnice se chtěla zbavit pochyb, které ji den co den při pohledu na syna trápily, a rozhodla se přijít celé té záhadě na kloub.

Když za ní v noci přišli špehové se zprávami, šálek studeného čaje, který nervózně svírala, jí vyklouzl z rukou a roztříštil se na kusy.

„Ach, můj poklade, co jen jsi to udělal,“ šeptala mu do ucha, když ji za ním dovedli - zrovna se proměňoval, z hrdla se ozývalo chrčení, ryšavá srst ustupovala, zakrvácené drápy se zatahovaly.

„Přineste krumpáče a zakopejte všechny mrtvolky, než se rozední,“ rozkázala a přivinula se k probouzejícímu se synovi blíže.

RESTART

„Jo, a ještě jedno kafe mi tam přines, Zuzi, to tvoje, jo, víš jaké!“

Restartuju esjedničku, zaboookuju místnost, našlehám mléko na cappuccino, posypu ho skořicí a šálek donesu do zasedačky č. 402. Meeting už začal a jedovaté poznámky ohledně nové podoby webu se linou jedna přes druhou až k uším zoufalého vedoucího grafika studia Oko. V jeho obličejí se zračí vzdorovitost, za chvíli to bude kapitulace a nakonec naprostý zmar z toho, jak znásilněná jeho původní vize bude.

Nechávám toho ubožáka v obležení projektových managerů, marketingových specialistů a asistentů podpory prodeje, připravuju tři latěčka, přepojuju čtyři telefony, restartuju esjedničku, bavím se o dětech a zahrádkaření se dvěma nevyprávěnými samozvanými štamgasty, kteří se neradi vrací do svých kancelářů.

„Jenomže země je ještě zmrzlá, takže jsem jel koupit krumpáč,“ rozjízdí se zrovna historka s příslibem nezáživné čtvrt hodinky bez jakékoli pointy.

Pokyvují hlavou, založím dopisy, zaboookuju místnost, protřídím e-maily, objednáám učitele angličtiny, restartuju esjedničku. „Záhada vyřešena, systém odhlásil všechny uživatele, kteří ještě nepřešli na gmail,“ hlásí mi kolegyně.

Grafik vychází z místnosti, ani se nepodívá mým směrem a vypadá přesně tak, jak v souvislosti s tím, co právě zažil, vyhlížely tucty předešlých.

„Ten tvůj kluk je učiněný poklad, všechno předělá a je moc ochotný!“ švitoří moje šéfová.

MACECHA

Sandra stála v kuchyni a z okna láskyplně pozorovala smějící se Lucku a Michala, jak se na verandě pokouší hrát nějakou novou deskovou hru, zatímco jim připravovala svačinu.

Nemohla si pomoci, měla je prostě o tolik radši než ty dva hajzlíky, Šimona s Hynkem, kteří byli odporně nevychovaní a věčně špinaví, a neustále se musela přemáhat, aby se na ně neutrhla a jednu jim nevlákla.

Otřela si ruce s dlouhými pěstěnými nehty do zástěry, vzala ták s mlékem a tousty a vyrazila ze dveří, kde se k ní hned přitočil zpocený David, něžně ji políbil a ona si opět uvědomila, že takhle šťastná už dlouho nebyla.

Půl roku spolu a poprvé na opravdové dovolené, uprostřed lesů, daleko od civilizace a lidí, jen oni dva a děti – s těmi je trochu problém, pravda, ale nic, co by se nedalo zvládnout.

Lucka s Michalem se s díky vrhli na jídlo, zatímco šel David sekat dříví na večerní taborák, a ona se nemohla vynadívát na ten krásný obrázek – děti cpoucí si růžolící tvářičky jejími dobrotami a vedle její partner s lesknoucí se sekerou v ruce.

Usmála se pro sebe a šla nabrousit nože.

Jakmile se začalo smrákat, venku se rozhořel oheň, a Sandra, která měla všechno na opékání už pečlivě nachystané, se šla opláchnout do koupelny – trochu si přejela rty leskem, pročísla si tmavé vlasy a spokojeně si změřila svůj opálený obličej v roztříštěném zrcadle.

Když pomalu scházela po skřípajících schodech dolů do tmy, vybavil se jí první okamžik, kdy věděla, že je všechno správně – ona, David a Lucka s Michalem seděli v nobl restauraci, smáli se jako blázni nějakému Davidovu skvělému vtipu a ona cítila, jak úžasnou skupinu dohromady tvoří.

Ozvalo se táhlé vlčí zavytí a ve dveřích se objevil David s buřty a otázkou: „Kde jsou vlastně tvoje děti, miláčku, od rána jsem je neviděl?“

Pohlédla ven na švitořící Lucku s Michalem a pyšně seznala, že si pochutnávají na jejích pečených jablkách – když něco zbyde, možná donese i těm svým parchantům nahoru na půdu.

současně z ní vyšlehl paprsek a zavrтал se mu přímo do čela. Donahan vykřikl bolesti.

„Tohle je detektor lži, Donahane, zkus to ještě jednou.“

„Ehm, sto čtyřicet pět,“ zamumlal s očima upřenýma na lahvičku a mnul si přitom čelo.

„Vím, že jsi napojený na odbory proti zaměstnávání otroků. Moje jediná otázka zní: Jak jste si předávali informace? Všechny telefony ve městě i v dolech jsou odposlouchávány, pošta kontrolována... Jak ti předali pokyny?“

„Já nemůžu.“ Lahvička vyslala další ránu, tentokrát přímo do srdce. Donahan s sebou zaškubal.

„Takže? Lepší už to nebude, Donahane.“

Posunul se na židli, těžce zasípal a vychrлил ze sebe: „V obchodu na rohu pomocí šifrovaných zpráv v knize přání a stížností a logaritmického pravítka.“

Podíval jsem se na zelený flakonek. Ani neblinknul. Pohled mi zajel na náprsní kapsu Donahanovy propocené košile. Měl v ní zasunuté pravítko. Logaritmické pravítko. Ušklíbl jsem se: „To je ten nejdebilnější způsob, o jakém jsem v životě slyšel.“

„Ale fungující,“ zafuněl.

„Víš, co by mě zajímalo, Donahane? Chápu, že pro chlápka jako jsi ty, jsou otroci jen otravná přítěž, ale co těch pět dalších lidí, co tam zemřelo s nimi? Lituješ toho aspoň trochu?“

„Navždy budu ctít jejich-.“ Nestačil větu ani doříct a flaštička se rozsvítila jako vánoční stromeček a uštedřila mu tři rány za sebou. Donahan ještě jednou zasípal a z posledních sil usnul. Bohužel ne věčným spánkem.

Bláto křižovaly sanitky a hasiči, před bránou už byl utábořený televizní štáb, a Donahana, pořád v bezvědomí, nakládali do auta. Přejel jsem tu spoušť pohledem a zastavil se na postavě, vynořující se z oblaku kouře s čvachtavým během. Už se neusmíval. Byl smrtelně vážný, když se na mě podíval. „Vy netušíš, že tohle se stát?“ chtěl vědět.

„Netušíš, Merkure... To by věděl jedině Ralf, a toho proto oddělali. Mrzí mě to.“

„Proč to udělat, pane, ale?“

Co jsem mu na to měl vlastně říct? Znovu jsem si vybavil sám sebe v ringu, šťastného z toho, že mám svou první opravdovou práci, i když jen jako poskok utírající podlahu a držící kýbl, do kterého boxeři plivali své zakrvácené chrchle. První práci, v níž jsem už nebyl otrokem.

Podal jsem Merkurovi vizitku: „Zavolej mojí kamarádce Valerii. Má takovou organizaci. Mohla by ti s leccím pomoci.“

Otočil jsem se, nasedl do auta a jel.

Ráno jsem sem přijel vyšetřovat mrtvé telekotě a během několika hodin k tomu přibýlo sto padesát mrtvých těl. Otroctví stále existuje a nevypadá to, že jen tak přestane. Něco mi zase říká, že pointou tohohle všeho není život, ale smrt.

TŘI BRATŘI

Nechtěl jsem uvěřit tomu, že by to udělal.

Nekontrolovaně jsem se roztrásl, chlupy na zátylku se mi zježily, víčka jsem silou tiskl k sobě, doufaje, že výjev přede mnou zmizí.

„Je to jen sen, všechno se mi zdá, je to jen sen, sen, SEN,“ opakoval jsem si.

Piliny najednou zapraskaly, napáječka se zatřásla a následovalo pravidelné mlaskání, jak z ní žíznavě hltal.

Pootevřel jsem jedno oko a zaostřil nejdřív na misku s krmením, pak na šedobílý kožich jeho pohybujících se zad, a nakonec do rohu na tu hromádku krvavých cárů, co ještě před chvílí bývala džungarským křečkem, naším bratrem.

SMRT VE ZLATÉM DOLE

Bylo mi zatraceně špatně při pomýšlení, že do té rozhrkané bedny dva na dva metry budu muset vlézt.

A nejenom vlézt, ale taky si v ní hezkou chvilku pobudu. Abych tu jízdu smrti co možná nejméně oddálil, s naprosto zbytečnou důkladností jsem už asi půl hodiny prohledával okolí, než jsem si konečně musel přiznat, že po včerejším dešti tu prostě žádné stopy nezůstaly. Stoupl jsem si neochotně na rampu důlního výtahu a zamával do dálky na mého průvodce. Je čas vydat se dolů.

Merkur zrovna něco řešil s předákem, menším plešounem s pupkem, ale jakmile mě zbystril, nadšeně zamával zpátky a rozběhl se přes rozblácenou pláň.

„Už být tu, pane,“ zazubil se na mě, když čvachtavě doskákával až ke mně. Posledním skokem přímo doprostřed louže mě ohodil obřím blátivým šplíhancem, ale ani jeden z nás se nad tím nepozastavil. Na parádu tady v dolech člověka moc neužije.

„Skvělý, Merkure, tak mě vezmi dolů, ať si prohlídnu místo činu pěkně z blízka,“ zavelel jsem. „Jistá věc, pane!“ usmál se znovu Merkur, jako by neexistovala větší čest, než mě nacpat do té dřevěné krychle a vydat se směrem do středu Země. Nastoupil jsem za ním, dveře se zacvakly a s prudkým trhnutím jsme se rozjeli.

Můj žaludek radikálně zaprotestoval, já rychle zavřel oči a podle pokynů svého cvokaře, abych při záchvatech paniky myslel na něco příjemného, vybavoval jsem si jeden okamžik v ringu za druhým. Pak to s výtahem znovu šuklo a byli jsme na místě.

Samotnou kabinku jsem prohledal už nahoře na světle. Nebylo v ní nic než spousta možností, jak si zadřít třísku, dřevěná lavička a malá černá klíčka. Teď mě čekalo podzemí a hlavně místo, kde došlo k vraždě, která mě sem přivedla.

„Támhle, pane, tam ho nalézt, pane. Vzáít ho rychle nahoru, aby mu pomoci, pane. Ale jinak všechno nechat tak, jak to být, pane,“ dušoval se Merkur.

Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval. V rohu špatně osvětlené místnosti se leskla krvavá loužička. Tak tady toho chlupáče podřízli. Kleknul jsem si k tomu místu zkázy a před očima mi vyvstal obraz z márnice. Místní telekočka se jmenovala Ralf a bylo to ještě kotě, bíločerné, střípaté. Teprve nedávno nahradilo dlouholetou telekočku Safiru, která zemřela stářím po deseti letech věrných služeb a stovkách zachráněných horníků.

Telekočky tu začali používat už v padesátých letech, tedy o dvacet let dřív, než to bylo dané zákonem, protože to tu založil samotný Edgar Rook z První těžařské, protřelý chlápek, který s tímhle bezpečnostním opatřením začal. Teď už byl pár let po smrti, takže se nedožil uzákonění jeho vynálezu, ani následné vlny protestů ochránců televizířat.

Jedna věc byla bezpečnost horníků, kteří potřebovali vědět, kdy a kde dojde

k otřesům, které hlubinné zlaté doly tak často sužovaly. Úplně jiná věc pak zneužívání nebohých nevinných telekoček, zavírání jich do klecí a spouštění do temných štol, aby se jim tu vyjevila blížká budoucnost s přesností 99,9 procent.

Znovu jsem si vybavil ring. Pracoval jsem tehdy právě tam, když jsem začal chodit s Valerií, krásnou, aktivistickou Valerií, která se rvala za práva zvířat se zuřivostí větší, než jsem vídal u zjizvených boxerů. O celé situaci kolem telekoček jsem tak věděl z první ruky. Bylo to sice už patnáct let, ale kontroverzní zákon stále vyvolával spoustu emocí a tvrdé jádro aktivistů se každou chvílí dostalo do zpráv buď kvůli krádeži telekočky z dolu, nebo útoku na množírny.

Nebylo tu už co dál vykoumat, takže jsem se nechal odvézt nahoru.

„Jak dlouho už tu pracuješ, Merkure?“ zajímalo mě. Zjistil jsem, že je tu něco přes pět let, tedy od chvíle, kdy První těžařská poprvé ve velkém nakoupila otroky. Na rozdíl od telekoček se v tomhle případě dost dlouho držela zpátky, dokud nezačalo být jasné, že doly bez otroků vydělávají dvakrát méně než ty, které je už zavedly. V současnosti tak otroci činili padesát procent zaměstnanců.

Když jsem se nahoře vypoťoval z kabiny, moje další kroky vedly za holohlavým předákem jménem Tommy Donahan. Převyprávěl mi více méně to, co už jsem jednou slyšel od Merkura: Ralf jezdil vždy malým důlním výtahem, který ostatní horníci nepoužívali, spolu s jedním otrokem. Dole ho vypustili a po dvou hodinách jej tam opět vyzvedli a vyjeli s ním nahoru, aby z něj vytáhli informace v senzomatu. To se opakovalo denně ještě dvakrát, načež Ralfa nechali odpočinout na další den. Včera ale hned po první šichtě našel Merkur ležet telekotě u výtahu s prořízlým hrdlem. Sebral ho a utíkal s ním na ošetřovnu, kde už ale pouze konstatovali smrt.

Horníci byli zděšení, představenstvo šokované a truchlící obyvatelé místního městečka nanosili před bránu dolu stovky zapálených svící.

Hned po incidentu odmítli horníci nastoupit do práce, ale vedení dalo jasně najevo, že se pojedou dál. „Nenecháme se zastrašit konkurencí,“ bylo jejich heslo.

Konkurence nekonkurence, vzhledem k bezpečnostním opatřením bylo jasné, že to musel udělat někdo zevnitř. Měl jsem od začátku určité podezření, ale chyběla mi zásadní informace. Vydal jsem se tedy do místní hospody a poklábil s místními. Kromě školy, holičství a menší samoobsluhy na rohu tu nebylo v podstatě nic. Otroci žili přímo v areálu dolů a těch dvě stě zbylých rodin si s tímhle vystačilo. Zrovna jsem mířil k obchodu, když se v dálce ozvala dunivá rána. Nad doly se vznášel oblak kouře – nebylo pochyb, došlo tam k výbuchu. Zapadl jsem do krámu a rychle zavola. Tři šachty byly zasypané, minimálně sto padesát mrtvých. Tohle jsem podcenil. Nedošlo mi, že telekotě nebylo cílem, ale jenom prostředkem.

Nakráčel jsem přímo k němu do kanceláře. „Pane Donahane, kolik obětí bylo otroků?“ vybafl jsem a postavil před něj zářivě zelenou lahvičku.

„Ehm, to opravdu ještě nevíme...“ Lahvička začala fosforeskovat jako o život a

EDICE LITAERO

TEREZA DOMÍNOVÁ

Smrt a tak dále

Tereza Domínová

Smrt a tak dále

Edice LitAero - Duben 2017 Literární workshop – Zážitkové psaní - Od povídky k scénáři

Aeroškola, Ambrožova 9, Praha 3, 130 00

Sestavili: Mathej Thomka

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.